

B. Lovewell, Global Research: Válka o hotovost je tady!

- CZ24 News | 16. února 2023

SVĚT: „Naše Aliance nechce zrušit fyzickou hotovost,“ píše se v úvodním textu na webových stránkách [BetterThanCash](#). Jedná se o orgán OSN, který údajně sleduje cíl udržitelného rozvoje OSN „finanční inkluze“. Souvisí však s širším fenoménem, kterým je vymizení fyzické hotovosti z ekonomiky.

Jedná se o alianci národních států, korporací a nevládních organizací. Setkávají se pod záštitou programu OSN Kapitál pro rozvoj (UNCFD). Jejich počet se pohybuje [kolem 80 členů](#) s různým vlivem, od malých států Rovnickové Guineje a Šalamounových ostrovů až po velké globální korporace, jako jsou Unilever a Coca-Cola. Získávají také významné finanční prostředky od Nadace Billa a Melindy Gatesových, USAID a Visa inc. Jejich přezdívka „Better Than Cash“ (Lepší než hotovost) bude pro některé, kteří ustupují od digitalizace peněz, alarmující. Pro mnohé je však příkladem trendu posledního desetiletí. V bohatých zemích došlo k odklonu od používání hotovosti při každodenních transakcích. S tím, jak se zrychlily platební koleje, se elektronické transakce staly běžnou záležitostí. Od nástupu elektronického bankovníctví v 80. letech 20. století došlo k technologickému vývoji, který umožňuje rychlou komunikaci v bankovníctví nezbytnou pro provádění mimobankovních transakcí.

Když někdo ve Velké Británii platí například za pytel mouky pomocí „bezkontaktní platby“, dělá ve skutečnosti následující: naskenuje svou kartu s čipem RFID na čtečku karet v obchodě. Čtečka dekoduje údaje o bankovním účtu a předá je poskytovateli platebních služeb, obvykle zprostředkovateli, jako je Visa nebo Mastercard. Tento poskytovatel pak provede kontrolu v bance zákazníka, aby zjistil, zda má dostatek prostředků na pokrytí transakce. Poskytovatel pak účet zaplatí a provede požadavek nebo rezervaci ze strany banky zákazníka. Majitel obchodu obdrží platbu a poskytovatel, společnost Visa nebo Mastercard, předloží požadavek na zaplacení od banky zákazníka. Dokončení tohoto procesu může trvat až tři celé dny. Transakce na pokladně však může díky tomuto složitému rozvrstvení institucí a technologií trvat pouhé sekundy.

Toto shrnutí „bezkontaktní“ transakce jsem uvedl ze dvou důvodů. Zprv proto, abych osvětlil situaci, která je pro mnoho lidí nepřehledná. Mnoho milionů lidí ve Spojeném království bude tyto metody používat v každodenním životě, aniž by se podívali na to, co se skrývá pod kapotou transakce. Domnívám se, že je určitou povinností vzdělávat lidi v oblasti bankovníctví, aby byli lépe chráněni před nekalými aktivitami prováděnými ve finančním světě. Ale za druhé, a to je pro tento článek relevantnější, jsem toto shrnutí použil k tomu, abych upozornil na složitost moderního retailového bankovního systému. K tomu dále uvádím, že v mnoha zemích, které jsou v alianci „Lepší než hotovost“, je velmi obtížné tohoto systému dosáhnout. Tam, kde je malá technologická infrastruktura, může být obtížné zajistit stabilní systém platebních technologií. Tam, kde je méně rozšířené používání bankovních účtů, je pro majitele obchodů menší motivace investovat do uvedené technologie. Příkladem může být např.: Papa Nová Guinea, člen aliance Better Than Cash, má [přibližně 85 %](#) obyvatelstva ve venkovských oblastech bez přístupu k formálním finančním službám a odhadem [15 % obyvatel](#) má nějakým způsobem přístup k internetu. Stejně jako v mnoha méně bohatých zemích světa i zde platí, že *hotovost je králem*.

Případ proti hotovosti

Nyní prozkoumejme argumenty proti hotovosti. Pokud se OSN, Coca-Cola a Bill Gates shodují na tom, že je třeba zavést systém lepší než hotovost, musí být s hotovostí nějaké

problémy. Vezměme si tedy větu z výše zmíněné webové stránky:

„Znamená to také, že vlády, společnosti a mezinárodní organizace mohou provádět a přijímat platby levnějším, bezpečnějším a transparentnějším způsobem.“

To znamená 3 slabé stránky hotovosti: že je dražší, že je nebezpečná a že je neprůhledná a netransparentní.

Prvním z nich jsou jeho náklady. Zdá se, že je to nejslabší z argumentů, protože hotovostní transakce z ruky do ruky nic nestojí. Stejně tak je to jeden z levnějších způsobů interakce s bankou, která si za vklad hotovosti často neúčtuje žádné poplatky. S manipulací s hotovostí, počítáním a bezpečnou přepravou hotovosti jsou spojeny náklady. Proti tomu však stojí náklady na digitální transakce. Mohu uvést řadu malých podniků v mém okolí s nápisy „Preferujeme hotovost“ kvůli vyděračským poplatkům zprostředkovatelů, jako jsou Visa nebo Mastercard. Často přicházejí o procentní podíl z každé transakce. Místní řezník měl například velké Vánoce, ale pak mu poskytovatel platebních služeb vystavil velký účet. Jelikož se jedná o starou školu, počítali se všemi náklady na provoz obchodu, platbu za zboží atd., ale nepočítali s tak obrovským poplatkem, protože teprve nedávno přijali novou čtečku karet. Jiný obchod, stejně jako mnoho dalších, má minimální útratu kartou. Z podobného důvodu, že poplatek za 1 libru za zboží může stát 1,50 libry za zpracování v digitalizovaném bankovním systému. Argumentace orgánu podporovaného OSN o levnosti se tedy musí zakládat na nějakém nejasném faktoru, který nezveřejňuje.

Druhý argument má větší váhu. Používání hotovosti s sebou může nést určité riziko. Protože hotovost je fyzický majetek, musí být držena, přenášena a musí se s ní osobně obchodovat. To by mohlo ohrozit vydávajícího nebo příjemce, zejména v oblastech s nižší úrovní bezpečnosti, policejní ostrahy a vyšší kriminalitou. Pokud má člověk u sebe nějakou částku v hotovosti nebo majitel obchodu pokladnu plnou výtěžku, stává se terčem trestné činnosti. Zde by bylo možné postavit určitý argument pro bezpečnost digitálních peněžních systémů.

Poslední argument se týká transparentnosti, respektive jejího nedostatku. Je to pravděpodobně jedna z nejčastějších výtek vůči hotovosti z institucí, že může usnadnit zločin nebo ještě hůře terorismus, protože ji nelze vystopovat. Zločinec by mohl provádět transakce za nelegální zboží a služby mimo působnost regulačních orgánů pomocí hotovosti, na rozdíl od sledovaných systémů digitálních peněz. Nyní na toto téma existují studie, ale ze své podstaty je těžké je podchytit pro určité statistiky – protože trestný čin, který probíhá, aniž by byl přistižen při činu, se do statistik nedostane. Europol, jednotná instituce pro kriminalitu a policii v EU, však uvádí konzervativní odhad, že úřady v EU ročně odhalí nebo [zabaví 1,5 miliardy eur](#): Což je na kontinent velikosti Evropy fenomenálně malá částka – nehledě na obrovské rozdíly v tom, kolik trestné činnosti se daří vyhubit úřednímu zabavení nebo odhalení. Kromě toho můžeme přijmout názor profesora Friedricha Schneidera, že úplný zákaz hotovosti by úroveň kriminality výrazně nesnížil.

„Profesor Friedrich Schneider, jeden z nejuznávanějších odborníků v oblasti stínové ekonomiky a daňových úniků v Evropě, [dospěl k závěru](#), že zákaz hotovosti by snížil kriminalitu o pouhých 10 % a organizovaný zločin o méně než 5 %.“

Zajímavou případovou studií je Švédsko. Zavedením mnoha opatření proti hotovosti se jim podařilo snížit používání hotovosti z průměru EU 11-12 % v roce 2009 na dnešní přibližně 2 % nebo méně. Je to pravděpodobně reakce na sérii významných krádeží hotovosti v zemi, které vyvrcholily nechvalně známou [loupeží vrtulníku ve Västberze](#). Po této události proběhla soustředěná kampaň, zejména ze

strany odborů, za odsunutí používání hotovosti na vedlejší kolej ve prospěch digitálních metod. Přestože tato politika úspěšně snížila kriminalitu spojenou s krádežemi hotovosti, vedla, jak [přiznává Švédská centrální banka](#), k nárůstu kriminality spojené s digitálními penězi, jako jsou podvody. I když podle nich není příliš vysoká a zůstává na úrovni evropského průměru.

Sám mám několik kritických připomínek k hotovosti, ale jsou spíše heterodoxní, tedy mimo hlavní proud ekonomického myšlení. Za prvé bych poukázal na skutečnost, že hotovost je papírová a kovová forma fiat měny. To znamená, že centrální banky mohou každý rok razit určité množství měny. Dříve byly měny vázány na reálná aktiva, jako je zlato. Ale od zrušení vazby měn v 70. letech 20. století technicky neexistuje žádný limit pro množství, které může centrální banka natisknout, a tím rozředit nabídku peněz. Čím více jich tiskne, tím méně mají hodnotu. Zatímco se stále spoléháme na emisi měny ze strany národního státu a jeho souběžné centrální banky, jsme z hlediska financí vydáni na milost a nemilost jejich rozmarům.

Za druhé, jelikož je emise centrálně řízená, může se stát obětí neúspěšné politiky. Jako příklad uvádím středoafický frank, který používá odhadem 160 milionů lidí ve 14 středoafických státech, z nichž mnozí jsou zapojeni do programu „Lepší než hotovost“. CFA frank je koloniální pozůstatek zavedený Francií v roce 1945 a zachovaný i po širším hnutí za nezávislost v 60. letech 20. století v Africe. Je stále kontrolován Francií, o jeho vyplácení rozhoduje francouzská státní pokladna a existuje parita s eurem. To znamená, že CFA frank lze kdykoli vyměnit za euro a zase z něj vyplatit v poměru 1:1. To však způsobuje řadu problémů a velké třenice. Proč by si africké státy, které jsou na papíře nezávislé na svých koloniálních vládcích, měly stále nechat diktovat svou finanční politiku od bývalé imperiální mocnosti? Je to nevyřešená otázka, která se stále vrací, v roce 2019 Hnutí 5 hvězd v Itálii [obvinilo Francii z neokolonialismu](#) prostřednictvím používání franku CFA a tvrdí, že ekonomická nestabilita způsobená francouzskou politikou způsobuje značné migrační toky do Itálie. Nejdůležitější faktor pro naši debatu o hotovosti však vychází z každodenního používání franku CFA v západní Africe. Vzhledem k tomu, že bankovky lze směnit v poměru 1:1 za eura, musí být Francie při razbě nových bankovek velmi zdrženlivá, protože by to mohlo ovlivnit hodnotu eura jako celku. Jelikož jsou však africké státy zjevně považovány za prioritně podřadné, jsou to právě ony, kdo musí trpět. V zemích, jako je Středoafická republika, se razí tak málo bankovek, že je běžnou praxí nechat si rozměnit drobné jako dlužní úpis podepsaný majitelem podniku. Zaplatili byste za šálek čaje bankovkou v hodnotě 50 CFA franků a dostali byste papírek s nápisem 45 CFA franků s datem a podpisem. Je pak na občanovi, aby tyto IOU buď proplatil, nebo se je pokusil později předat dál. V tomto případě hotovost selhala v důsledku postkoloniální politiky Francie, ale ilustruje jedno z úskalí centrálně řízených měn – zejména v nestabilním měnovém prostředí, jaké se vyskytuje v „rozvojovém světě“.

Případ pro hotovost

Nebudu zastírat, že vidím, že se objevují četné politiky mezinárodních finančních institucí, které se snaží omezit používání hotovosti. Domnívám se, že existuje koordinovaná snaha o to, aby se tak stalo za určitým účelem, kterým je kontrola. Můžeme a budeme i nadále uvádět argumenty pro a proti hotovosti, ale obecný narativ, že hotovost je špatná a digitální peníze jsou dobré, slouží především ekonomickým silám, které již existují. Digitální měnový systém je mnohem snadněji sledovatelný. Pro centrální autoritu je mnohem snazší jej kontrolovat. Vzhledem k tomu, že měna je jedním z hlavních koleček, která umožňují fungování moderní průmyslové ekonomiky, je logické, že je cílem institucionální regulace. Když se instituce snaží něco kontrolovat, je to z vlastního zájmu. Proto dávám na vědomí krátkou úspornost argumentů, které jsou prezentovány jako humanitární, pokud se týkají finanční kontroly obětí, pardon příjemce pomoci nebo podpory.

Prozkoumejme tedy několik argumentů pro hotovost. Za prvé, jak jsem již zmínil výše, umožňuje určitou míru nezávislosti na institucionální kontrole. Zatím žádná instituce nemá čip v bankovce,

ačkoli tato technologie existuje a Nadace Billa a Melindy Gatesových vložila peníze do [propagace konceptu „chytrých bankovek“](#). Přesto lze s hotovostí stále volně obchodovat, což je pro lidi obrovská svoboda. Člověk může vyměnit zboží nebo službu za hotovost, čímž si zachová určitou hodnotu, a později tuto hotovost směnit za jiné zboží nebo službu, aniž by byl v důsledku toho omezován, cenzurován nebo nespravedlivě omezován. V této souvislosti upozorňuji na výše uvedený argument, že hotovost jako fiat měna je zranitelná vůči rozmarům politiky centrálních bank. Každodenní hotovost však postačuje jako dobrý prostředek směny mimo institucionální kontrolu. Zde opět zmiňuji instituce, protože to není jen národní stát, kdo se snaží kontrolovat obyvatelstvo.

Jiné skupiny mohou usilovat o kontrolu z jiných důvodů. Jedním z rodících se trendů je, že banky z různých důvodů omezují a kontrolují finanční prostředky majitelů svých účtů, [kanadské banky zmrazily aktiva stovek účtů](#), které byly spojeny s rozsáhlými protivládními protesty kanadských kamionistů v letech 2020 a 2021. Kromě využití konglomerátu platebních bran k prosazování politické agendy je dalším nastupujícím trendem, že banky vedou boj za životní prostředí svým prosazováním ESG, [Environmental Social Governance](#) – širokého rámce proobchodní a protiuhlíkové politiky. V nepříliš vzdálené budoucnosti můžeme extrapolovat bod, kdy banky budou kontrolovat uhlíkové „náklady“ nákupů zákazníků a potenciálně omezovat nebo blokovat transakce, pokud je uživatel příliš „uhlíkově náročný“. V tomto schématu přísnější kontroly a regulace je hotovost tlakovým ventilem pro provádění činností, které mohou být náhle považovány za nezákonné nebo nevhodné, ale jsou nezbytné pro další život společnosti.

Poslechněme si to přímo z koňských úst. Centrální banka EU, ECB, vydala zprávu v reakci na klesající používání hotovosti v době hysterie kolem koronaviru. Zaznamenala pokles používání hotovosti, protože lidé byli paranoidní z přenosu viru na bankovky, avšak [WHO tvrdí](#), že „v současné době neexistují žádné důkazy, které by potvrdily nebo vyvrátily, že virus COVID-19 se může přenášet prostřednictvím mincí nebo bankovek“. Byla to jedna z nejvlivnějších událostí na používání hotovosti v poslední době; v EU klesly preference hotovosti o několik procentních bodů. Podotýkáme, že druhou nejvlivnější událostí byl nárůst používání hotovosti po katastrofální globální finanční krizi v letech 2008/9 (v bankovní literatuře často označované příhodnou zkratkou GFC). Lidé ztratili důvěru v banky a rozhodli se, že držet vlastní hotovost je dobrý nápad, pokud je pravděpodobné, že se retailové banky dostanou do platební neschopnosti. To se odráží v pasáži skryté ve [zprávě ECB](#):

„Hotovost je stále jedinou formou veřejných peněz, která je přímo dostupná všem občanům a zajišťuje nezávislost, soukromí a sociální začlenění. Jako strategickou reakci na různý vývoj, který má dopad na dostupnost a akceptaci hotovosti, přijala ECB strategii do roku 2030 s vizí zachovat eurohotovost jako všeobecně dostupný, atraktivní, spolehlivý a konkurenceschopný platební nástroj a volitelný nosič hodnoty.“

Uznávají sílu hotovosti jako transakčního prostředku a uchovatele hodnoty. Myslím, že můžeme být klidní, protože mají „strategii s vizí zachování hotovosti v eurech“ nejméně do roku 2030. Takže se můžeme těšit na to, že hotovost bude v evropských bankách k dispozici ještě možná sedm let.

Na okraj viz [tato směrnice](#) Evropské komise z roku 2016, která říká, že „platby v hotovosti jsou široce využívány při financování teroristických aktivit... V této souvislosti by se také mohla prozkoumat relevance případných horních limitů pro platby v hotovosti“. Zde máme starou hrozbu terorismu, která se používá k omezení hotovostních transakcí, aniž by bylo mnoho důkazů formou prokázání užitečnosti hotovosti pro „terorismus“. Přesto legislativa proti hotovostním platbám pokračuje v nezmenšené míře a přechází do *acquis* EU.

Dalším aspektem této rostoucí regulace je hnutí za CBDC:

Digitální měny centrálních bank. Ty přebírají všechny špatné stránky centrálně řízených systémů – špatné subjekty, které mají příliš velkou moc, centrální politiku diktovanou několika málo zájmovými skupinami a snahu o moc pro moc – a aplikují je na měnu.

Vzhledem k tomu, že by měnu distribuovala centrální banka, neexistuje žádná retailová banka, která by prováděla kontrolu úvěrů, neexistuje žádný soukromý zprostředkovatel, se kterým by bylo možné komunikovat. Člověk by měl účet u státu, který by měnu distribuoval nebo omezoval podle svého uvážení. Tuto myšlenku často spojuji s hanebným [systémem sociálního kreditu](#), který kvete v Číně a který závistivě vyhlíží elity toužící po moci po celém světě. Tímto způsobem může být jakákoli činnost, kterou stát považuje za nesprávnou, aktivně kontrolována omezením občanů. Pokud by existoval pouze systém CBDC pro finance, pak by vaše peníze mohly být vypnuty, všechny vaše finanční interakce mohou být monitorovány, můžete být kontrolováni v obrovské míře, a to je vlhký sen diktátora, totální kontrola nad myslí a tělem jeho obyvatel. To je impuls, kterému se podle mého názoru musíme bránit. Vede k úpadku lidského stavu a nakonec vede ke katastrofám a velkým škodám. Tato politika se prodává s tak skromnými penězi, jako je „usnadnění každodenních transakcí“, ale cesta je dlážděna směrem k městu panoptika dohledu a totální kontroly, která je v podstatě podmaněním. V tomto smyslu je hotovost jedním z východisek pro prosazení svobody, a proto se domnívám, že je na celém světě pod drobnohledem centrálních kontrolorů.

Vraťme se tedy k této alianci, skupině „**Better Than Cash**“. Všimněte si, že v žádném případě nejsou hlavním hybatelem hnutí proti hotovosti. V nejlepším případě jsou mluvčím nebo užitečnými pěšáky skutečných mocenských makléřů. Přesto nám představují cestu do často mlhavé a nejasné vysoké politiky mezinárodních institucí a nabízejí nám odrazový můstek do diskuse.

Zmínil jsem se o skutečných mocných a možná by se dalo něco vyčíst z životopisu vůdce a předchůdce aliance „Better Than Cash“, doktora Goodwina-Groena:

„Dr. Goodwin-Groen také poskytoval poradenství předním organizacím v oblasti finančního začleňování, včetně Poradní skupiny pro pomoc chudým, Skupiny Světové banky, Sorosovy nadace, britského ministerstva pro mezinárodní rozvoj...“

Takže člověk, který vytvořil alianci a je jménem a tváří hnutí, také pracoval pro:

- 1) Světovou banku**, která kontroluje dluhové závazky národních států, udržuje chudé státy v dluhové pasti, zatímco jejich zdroje jsou drancovány, a spolu s Bankou pro mezinárodní platby se podílí na určování globální finanční politiky.
- 2) Sorosova nadace**, která je všeobecně považována za politicky destruktivní sílu převlečenou do filantropického hávu. Je spojována s barevnými revolucemi ve východní Evropě, podněcuje občanské nepokoje v USA a vykonává [politickou kontrolu nad evropskými volbami](#).
- 3) DFID, britské ministerstvo pro mezinárodní rozvoj**; které [otevívá mezinárodní pomoc soukromým zájmům](#) a [po nedávném sloučení](#) s ministerstvem zahraničí působí jako obchodní ruka britského vojenského a zpravodajského průmyslu.

Celkově má životopis člověka, který spolupracuje s velkými mocenskými institucemi na zprostředkování obchodů, které obvykle dopadají špatně pro běžné občany zemí. Já sám mám tedy výhrady k tomu, že její iniciativa má co do činění s inkluzivitou a pomocí chudým, a spíše s obvyklým nekoloniálním uplatňováním moci a vykořisťováním za účelem materiálního zisku. Ale to je jen můj názor.

Zmínili jsme také zapojení společnosti **Coca-Cola**, která s velkým ziskem přebaluje vodu, cukr a aspartam, a společnosti Unilever, která ráda monopolizuje potraviny a produkty zdravé výživy po celém světě. V naší kritice „Aliance pro lepší hotovost“ bychom však neměli opomíjet UNCFD. Jako v každém orgánu OSN i zde existuje určitá korupce, která obvykle pramení z velkého objemu finančních prostředků posílaných z Bruselu nebo New Yorku dolů k byrokratům na řídicích pozicích v národních státech. Vzhledem k tomu, že peníze jsou získávány zprostředkovaně od obyvatel prostřednictvím jejich vlád, dochází někdy k selhání dohledu. V rámci UNCFD bylo zdokumentováno rozsáhlé podvodné využívání finančních prostředků v Somálsku a Somalilandu. Tento nezávislý výzkumný článek zjistil, že [OSN vykonává v Somálsku a Somalilandu významnou politickou kontrolu](#) a že prostředky UNCFD jsou běžně využívány k politickému zvýhodňování, a nikoliv jako pomoc, pro kterou byly původně určeny. Autoři uvádějí, že jejich vyšetřování bylo dokonce ztíženo ze strany UNICEF a že jejich oznámení o podvodech narazila na hluché uši.

Toto je jeden z mnoha případů, ale představuje trend, který podle mého názoru většina lidí chápe jako existující v rámci OSN. Tím nechci říci, že instituce v rámci OSN jsou prohnílé až do morku kostí, předpokládám, že mnoho lidí, kteří pracují v orgánech OSN, má ty nejlepší úmysly a že mnozí z nich dosahují dobrých výsledků v globální i místní politice. Ale ukazuje to, že čím více zkoumáme odznaky schválení, které nám Aliance „Lepší než peníze“ hrdě ukazuje na svých webových stránkách, nejsou tak jednoznačné. Mohli bychom také projít každé jejich tvrzení jedno po druhém a zpochybnit je, ale to by zaplnilo další dlouhý článek a bez většího užitku. Pověřuji vás, abyste se sami podívali na tvrzení a zdroje na stránkách [betterthancash.org](#) a sami se přesvědčili, jak snadno mohou nepravdivě prezentovat tvrzení o digitálních peněžních systémech na základě výzkumu, který má se skutečným tvrzením jen málo společného. Aliance ve skutečnosti nenavrhuje při propagaci digitálních plateb nic nového. Pouze znovu oživují běžné metody [karet RFID a QR kódů](#) a ozvláštňují je zahrnutím dystopických biometrických identifikačních údajů: které „zahrnují otisky prstů, geometrii rukou, geometrii ušních lalůček, vzory sítnice a duhovky, hlasové vlny, DNA a podpisy“. Na tom není nic strašidelného.

Jak jsem již zmínil, aliance „Lepší než peníze“ je v moři politického vlivu pouhým drobkem, ale při zkoumání těchto témat docházíme ke stejným závěrům. Totiž: okázalé projekty, které vypadají dobře na webových stránkách, jsou prezentovány dobře financovanými mezinárodními institucemi, aby poskytly krytí jejich skutečným záměrům. Do popředí kampaně se tlačí šťastně vypadající Afričané používající chytrý telefon a v titulku se objeví pěkně vypadající statistika o tom, kolik žen získalo díky projektu nové postavení. Když však prozkoumáme členství, základy a původ těchto programů, zjistíme, že za nimi často stojí několik stejných skupin, korporací a finančních institucí. Je to něco jako humanitární štít, za nímž mohou zájmové skupiny provádět své nekalé aktivity.

Zde jsme představili debatu o základních argumentech pro a proti hotovosti. Je však zasazena do mezinárodních narativů a historických trendů, které bychom neměli ignorovat. „Zatímco spěcháme, abychom využili výhod digitálních plateb“, jak [říká sesterská organizace „Better Than Cash“](#), neměli bychom nechat skutečnou politickou debatu stranou. Podle mého názoru to umožňuje položení trvalých platebních kolejí kontroly. A že jakmile budou koleje jednou položeny, bude pro nejchudší na světě těžké změnit trať. Nejen my a oni si můžeme prostřednictvím peněz vymoci svobodu. Ale válka proti hotovosti je něco, do čeho bychom se měli ponořit a co bychom měli mít na paměti, když hodnotíme ekonomické záležitosti.

Na závěr bych chtěl vyvážit [úvodní citát citátem generálního ředitele společnosti Visa](#), dalšího zakládajícího partnera iniciativy „Lepší než hotovost“, z roku 2017:

„Soustředíme se na to, abychom vyřadili hotovost z provozu.“

Válka proti hotovosti začíná.

Poznámka:

V těchto dnech odsouhlasila EU [zákaz prodeje aut se spalovacími motory od roku 2035](#). Neexistence rozumně levné dopravy spolu s neexistencí hotových peněz vytváří něco tak monstrózního, děsivého, příšerného, že svět, který pro nás chystají, se stane očištěm. Je stále jasnější, jak chtějí realizovat depopulaci planety. Z osmi miliard na půl miliardy otroků. Tzn. jen jeden ze 16 přežije. Pomoci uměle vytvořených virů, masivní migrace nepříznivých, inflace a strašlivé drahoty, chudoby, genderového běsnění, demontáže vzdělání, občanských válek a návratu do středověku. Ale ani v tom středověku, dokonce ani v pravěku nechyběly prostředky směny - peníze. A 95 % ovcí to stále nechápe.

AUTOR: Blake Lovewell

[ZDROJ](#)

Překlad: zvedavec.news